

Enkele namen van God en hun betekenis

Toen Abraham en Izak op Gods bevel naar Moria gingen, en die weg – naar het mij voorkomt – stilzwijgend aflegden, zei Izak ten slotte: ‘Mijn vader!’ Abraham antwoordde: ‘Zie, hier ben ik, mijn zoon!’ Daarop stelde Izak een vraag, de vraag die door alle eeuwen heen door miljoenen herhaald is: ‘Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?’ (Gen. 22:7).

Zie daar zijn de middelen tot uitvoering van het oordeel, maar waar is het slachtoffer? Zie daar is de behoefte, maar waar is de voorziening? Zie daar de zondaar, maar waar is de Verlosser? Zie de aanbieder, maar waar zijn de middelen tot toenadering? ‘Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam?’ Dit was vierduizend jaar geleden de vraag, meer of minder duidelijk uitgedrukt, van ieder Godvrezend mens. En op die vraag kan slechts één antwoord worden gegeven: ‘God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon!’ (Gen. 22:8). Het geloof gaf dit antwoord met volkomen zekerheid; en het geloof ontving het met stilzwijgende onderwerping.

Het ware antwoord kwam echter pas aan het einde van de oude bedeling, toen Simeon het wonderbare Kind in zijn armen nam, en zei: ‘Nu laat Gij, Heer, Uw slaaf in vrede heengaan naar Uw woord, want mijn ogen hebben Uw heil gezien’ (Luk. 2:29-30), toen Johannes de Doper, terwijl hij zag op de Heer Jezus, Die daar wandelde, zei: ‘Zie, het Lam van God’ (Joh. 1:29,36).

‘Waarom heden ten dage gezegd wordt: Op de berg des HEEREN zal het voorzien worden’ (Gen. 22:14). Abraham noemde de naam van die plaats al: Jahweh-Jireh, dat is: ‘De HEERE zal het voorzien’.

De naam Jahweh gaf God Zichzelf om de betrekking aan te duiden die Hij door het geloof zou handhaven. Die naam betekent: ‘Ik ben’, dat is: de Onveranderlijke, de eeuwig Getrouwe. En al wat nodig is, kan door het geloof bij dit ‘Ik ben’ gevoegd worden. Daarom vinden wij de naam van Jahweh (beter: Jahweh) verbonden met verschillende bijvoegingen die bij elke gelegenheid voortvloeien uit de omstandigheden waarin de personen waren die ze gebruikten, en die daardoor het kenmerkende van die omstandigheden uitdrukken.

In Genesis 22 treffen wij een toestand aan van buitengewone en diepgevoelde behoefte: ‘Waar is het lam?’ En daarom vinden wij daar Jahweh-Jireh: Ik ben uw Voorziener.

In Exodus 17 worden de ongeorganiseerde en ongeoefende Israëlieten aangevallen door een machtig en geoefend leger en zij ontvangen een verzamelpunt, een banier: Jahweh-Nissi, dat is: De Heer is mijn Banier.

In het begin van het Boek Richteren vinden wij een toestand van voortdurende verwarring. In het zesde hoofdstuk is ‘de strijdbare held’ bezig tarwe te dorsen om die te verbergen voor het aangezicht van de Midianieten. Toen hij de Engel van de Heer zag vertrekken, riep hij in angst uit: ‘Ach, Heere, HEERE! daarom, omdat ik een Engel des HEEREN gezien heb van aangezicht tot aangezicht’. Maar de Heer zei tot hem: ‘Vrede

zij u, vrees niet, gij zult niet sterven' (Richt. 6:22-23). Daarom was de naam van het altaar dat Gideon bouwde: Jahweh-Shalom; dat betekent: de Heer is vrede!

In Jeremia 23 wordt de treurige toestand van Israël beschreven en het verschrikkelijke 'wee' over de herders die geheel bedorven waren, uitgeroepen. Er is nergens hulp of hoop, totdat een hemels licht te voorschijn komt uit de welbekende en geliefde woorden: Jahweh-Tsidkenu; dat is: de Heer, onze gerechtigheid.

Ezechiël geeft ons in de hoofdstukken 40 tot 48 van zijn profetie een lange beschrijving van de tempel in de toekomst. Hij beschrijft zijn versieringen en pracht in de verheven bewoordingen van zijn profetie. Maar wat is een huis zonder vader, een woning zonder man, een paleis zonder koning? Hij beschrijft de vele schoonheden en heerlijkheden van de duizendjarige tempel, maar dit alles dient er slechts toe om ons te leiden tot het toppunt van al die heerlijkheden: Jahweh-Shammah; dat is: de Heer is aldaar! (Ezech. 48:35).

Voor een Godvrezend hart is alle schoonheid ijdelheid en alle pracht schande als de Heer Jezus er niet is. De nederigste plaats wordt door de tegenwoordigheid van de Heer veranderd en verlicht door de gouden stralen van de hemel. Dat vond plaats bij de eerste komst van de Heer Jezus Christus: Hij keerde Zijn rug naar de aardse tempel en kwam samen met Zijn discipelen in een opperzaal.

Toen koning David, Gods gezalfde, was onteerd en verraden en uit Jeruzalem werd verjaagd, gingen allen die hem liefhadden, met hem over de beek Kedron. Zij verkozen de koning boven het paleis; waar hij was, daar was hun paleis. Maar er waren toen, evenals nu, velen die achterbleven en die het 'paleis' boven de koning stelden om zich vervolgens voor elke indringer neer te buigen, als hij hun maar eer en voordeel gaf. Zo blijft er ook voor ons een ernstige vraag over: Kiezen wij voor Hem Wiens Naam kostbaar en heerlijk voor onze harten is, voor Wie eens alle knie zich zal buigen? Kunnen we zingen: 'Wij zullen om Jezus verheerlijkt eens staan; en heffen dan juichend de jubeltoon aan: Jezus, Jezus, Uw Naam zij d'eer – want Gij zijt der mensen en engelen Heer'?

Schrijver onbekend.